

maa udtrykke mig, tvinge Skipperen til at lade optage Søforklaring. Han vil være nødsaget til at lade optage Søforklaring af Hensyn til Assurandørerne, og han vil være nødsaget eller i alt Fald opfordret dertil af Hensyn til Befragterne, for overfor dem at kunne godtgjøre Forvarligheden af sit eget Forhold osv. Altsaa kan man vistnok gaa ud fra, at den civile retlige Forklaring er Noget, som i de fleste Tilfælde vil komme af sig selv. Skipperen vil være nødt til at lade den optage, og naar man da saaledes ad denne Vej kommer i Forbindelse med ham, da er det, at Lovforslaget hviler paa den Tanke, at man derfra skal tage Udgangspunktet til en dybere gaaende Undersøgelse i det Offentliges Interesse, isfald man finder Anledning dertil. Men jeg maa tilføje, at Lovforslaget — og det er vistnok ganske i Overensstemmelse med, hvad der faktisk er Tilfældet — paa ingen Maade gaar ud fra, at det skulde være det sædvanlige, at en Søforklaring førte til en offentlig Undersøgelse af den Art, som her paa omtales. Dette vil kun ske i forholdsvis faa af de umaadelige mange Tilfælde, hvor civil Søforklaring maa optages. Nogle af de Bemærkninger, som ere fremkomne, hvile paa en mangelfuld Forstaaelse af dette Forhold, og navnlig vil jeg da gjøre opmærksom paa, at saavel § 1 som § 2 jo nærmest kun have de Tilfælde for Øie, hvor man, om jeg maa udtrykke mig saaledes, endnu befinder sig paa det civile retlige Sæbe. I § 2 have vi endnu kun at bestille med den civile retlige Søforklaring, og først i §§ 3 og 4 komme vi til de Tilfælde, hvor Retten finder Anledning til ex officio at gaa videre, fordi der under den civile retlige Søforklaring er kommet Noget op, som giver Anledning til at tro, at der foreligger et Forhold, som bør forfølges og undersøges isølge offentlig Foranstaltning. Men, som sagt, § 2 handler endnu kun om den almindelige civile Søforklaring, og deraf blive forskjellige Ting forklarlige, som have stødt enkelte af de ærede Medlemmer, som have havt Øret. Deraf bliver det forklarligt, at Skipperen maa foranledige Retsmøde, at dette er Skipperens egen Sag, fordi det endnu kun er en ren civilretlig Hænding, der er Tale om. Fremdeles vil deraf kunne faas Forklaring med Hensyn til et andet Punkt, som blev fremhævet af et Par ærede Talere, der udtalte, at de ikke rigtig kunne forstaa, hvorledes det skulde opfattes, naar der stod: „Retten kan fremdeles opfordre Skipperen og andre Bedkommende til at foranledige Syns- og Skjønnsforretninger optagne“. Dette Ord „opfordre“ forstod et æret Medlem som enslydende med „beordre“, og et andet æret Medlem duede ved det Spørgsmaal, hvem der skulde betale disse Syns- og Skjønnsforretninger. Jeg maa dertil svare, at dette „opfordre“ i § 2 ikke betyder at befale eller beordre, men kun at gjøre Skipperen opmærksom paa Hensigtsmæssig-

heden af saadanne Syns- og Skjønnsforretningers Optagelse. Vil han ikke gjøre det, kan han gjerne lade det være; paa det Stadium kommer det ikke det Offentlige ved. Maaffe han derved forsømmer at varetage de Folks Interesse, kan skal varetage, men det bliver hans egen Sag. Dette Punkt hører med til de nye Bestemmelser, som sættes ind, idet man finder det hensigtsmæssigt, at Dommeren, om jeg saa maa sige, udøver en veiledende Virksomhed lige overfor Skipperen paa dette Sæbe, henleder hans Opmærksomhed paa Hensigtsmæssigheden af at foretage dette Skridt. Deler han ikke Dommerens Mening om, at det er i vedkommende Parters velforstaaede Interesse, at disse Syns- og Skjønnsforretninger foranstaltes foretagne, kan han lade det være. Af disse Betragtninger følger det ogsaa, at det ikke kan være tvivlsomt, at Lovforslagets Mening er, at saadanne Forretninger maa betales af ham, da de som sagt ganske have Karakteren af en civil Forretning. Det er derimod et andet Spørgsmaal, som jeg ikke her skal udtale mig imod, om man ikke burde gjøre noget mere for at lette Byrden af denne Anmeldelsespligt for Skipperen, og jeg skal da navnlig udtale mig imod det, at der maaffe kunde være Grund til i alt Fald nærmere at overveie, om ikke den Forpligtelse at producere Gjenparten, som paalægges ham i § 1, maaffe kunde falde noget trykkende for ham, og om ikke det Offentlige kunde komme ham til hjælp, saaledes at disse Gjenparten bleve tagne af Retten eller ved det Offentliges Foranstaltning, hvis man ansaa det for nødvendigt. — De Bemærkninger, som jeg her har tilladt mig at gjøre, ville ogsaa tilbøielig finde Anvendelse paa, hvad der blev sagt med Hensyn til Gebyrspørgsmaalet i § 23. Der er ingen Grund til at fritage Skipperen for at udrede alle de Gebyrer, som hænge sammen med Forretningens Karakter som ganske almindelig civilretlig Søforklaring; derimod skal han naturligvis ikke betale de yderligere Udgifter, som der kan blive Spørgsmaal om fra det Dieblit, at Sagen er gaaet over til offentlig Undersøgelse, det maa blive Udgifter, som udelukkende falde det Offentlige til Last.

Naar der af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) blev gjort en Bemærkning i Form af et Spørgsmaal til mig om Ordene i § 4: „vil Retten have at træffe de Foranstaltninger, som maatte anses fornødne for at fikke Bevist og den eller de mulig Skyldiges Tilstedeværelse“ kunde antages at udbruste Sø- og Handelsretten i Kjøbenhavn med en kriminel Myndighed, som den ikke hidtil har havt, vil jeg dertil for det Første svare, at jeg anser det for selvsøgeligt, at der i disse Bestemmelser ligger en Hjemmel for Sø- og Handelsretten til f. Ex. at affige Fængselskjendelse, hvor den ad denne Vej mener at burde fikke sig en Persons Tilstedeværelse. Det er der ingen Tvivl om; men jeg skal gjøre op-